

Time of Rejoicing

Sukkot

לז"נ א"מ חנה בת אברהם דוד הכ"מ

1 Seasons of the Soul - R. Evers - Pg 107
THE FESTIVAL of Succos is generally described as "the time of our rejoicing," and within the holiday a ceremony occurs that expresses joy of the greatest intensity - Simchas Bais HaSho'eivah - the ultimate celebration.

Sparkling waters of the Shilo'ach Stream were drawn in golden buckets and brought up to the altar of the Bais HaMikdash, where they were poured into a silver basin. Open at the bottom, the basin let the water spill into a cavity within the altar walls, which led into the deep underground foundations of the Temple. This ritual took place to the accompaniment of music and celebration of unprecedented proportions.

→ Why the poured-out water? Why the unbridled joy?

2 תולדות אהרן - פרק ט"ז - ע"ב

4 In explanation, the Gaon of Vilna points out that our celebration of Succos does not only commemorate the Clouds of Glory, but also marks their return after their absence since the sin of the golden calf: At the moment of that fateful transgression, when Israel proved no longer worthy of extraordinary Divine revelation, the Clouds of Glory disappeared. The long teshuvah process began, culminating with the descent of Moshe Rabbeinu from Mt. Sinai on Yom Kippur, with the evidence of forgiveness in hand - the Second Tablets, for the new world of teshuvah.

The very next day, the eleventh of Tishrei, Moshe gathered together the nation ... ויקהל משה and the preparations for the Mishkan (the Tabernacle) began. During the three days that followed, the entire nation of Israel was profoundly occupied with gathering the materials for the sacred task of erecting a dwelling place for the holy Shechinah. On the fifteenth of Tishrei, these preparations were completed, actual work for construction began, and the Clouds of Glory returned. (See the Gaon of Vilna's Commentary on Shir HaShirim 2:17 and see also Targum; cf. for this chronology Seder Olam Rabbah, Chapter 6; and Rashi to Shemos 35:1.)

5 This offers us a new insight into Succos and its place in our past and present. The Clouds of Glory are not merely clouds of protection, but clouds of forgiveness. The salvation granted after the Sin of the Golden Calf restored Klal Yisrael once again to its position of being chosen from among the nations, with its special relationship of closeness to G-d. Indeed, just as teshuvah necessitated a new mode of prayer and a new granting of our eternal Torah, so was it imperative that the new nation of Israel - purified, purged, indeed re-created - be selected anew as the Am HaNivchar - the chosen of the L-rd.

בכל שנה ושנה כשחוזרים עלינו ימי הרצון בין ראש השנה ליום הכפורים אנו מרכיבים בתפילה ותחנונים לפני ה' לכתובנו לשנה טובה, ובוה אנו מחלקים בקשותינו בתפילת אבינו מלכנו לכמה תפלות קצרות, והקצרה שבכולן היא "אבינו מלכנו כתבנו בספר זכויות". וראיתי כתוב כי הרה"ג ר' זניאל מובשובץ זצוק"ל ראש בית התלמוד דקעלם שאל פעם מהו הביאור בבקשה זו. דמייני אם עשינו מעשים טובים ויש לנו זכויות הרי הם כתובים ועומדים, ואם ח"ו אין לנו איך יתכן בקשה כזאת שיכתוב השי"ת על חשבוננו זכויות שלא עשינו. והשיב הוא ז"ל כי הבקשה היא על להבא שיתן לנו השי"ת זכויות על פי הכלל שמגלגלן זכות ע"י זכאי ואנו אומרים לפני השי"ת אם יש לך איזה שליחות לדבר טוב דע לך שאני תמיד מוכן ומזומן להיות שליח ואני מבקש שתטריחני לדבר זה בני למונת מאותם שמגלגלים זכות על דם. והדבר מוכן מאליו כי אין הכונה דוקא על זכות הרבים אלא כל מצוה ומצוה זכות היא לאדם וכל הזדמנות של זכות היא טובה וחסד מעם ה' אשר ראוי ובדאי לנו לבקש עליהם לקראת השנה הבאה. וכאשר נתבונן בהי"ל נמצא כי לפי האמת כל העתיד שלנו לצנח נצחים כלול בתפילה קצרה זו, אשר בה אנו מתחננים לפניו יתברך שיכתוב אותנו בספר להרבה הזדמנויות של זכות אשר הם כל חיינו באמת ובלעדיהם אין שום תוכן ותכלית לחיינו.

3 והנה אחרי שיצאנו מימים הנוראים אנו נכנסים מיד לזמן שמחתנו אשר בה אנו מצויים לשמח לפני ה' במצות ארבע-מינים בחג הסוכות כמיש בתורה, ולקחתם לכם ביום הראשון פרי עץ הדר כפת תמרים וענף עץ עבות וערבי נחל ושמחתם לפני ה' אלוהיכם שבעת ימים. וצריכים להבין מה טיבה של שמחה זו ובכלל למה תלו חז"ל את השמחה בהזמן לקראת "זמן שמחתנו", בשלמה זמן חרותנו וזמן מתן תורתנו הלא המה זמנים אשר בשעתם יצאו ישראל לחרות וקבלו התורה, ולכן בכל שנה ושנה כשחזור הזמן ההוא שוב נפגשים באותה ההשפעה כמבואר בספרים ושפיר תלו תוכן היום בהזמן, אבל בחג הסוכות לא קרה לפי ידיעתנו לישראל שום שמחה גדולה אשר בשבילה יקרא החג זמן שמחתנו לדורות וכל ענין השמחה בו היא אחת ממצות היום כמו סוכה ולולב ומה למצות השמחה אצל הזמן יותר משאר המצות.

6 חזרו, מ"מ "זמן שמחתנו" - אשר לשמחת מחילת העונות הוא בא וכני"ל - היה צריך להתחיל מיד מיוה"כ, כאשר מסתמא כן היתה שמחת ישראל במדבר כשנתבשרו על מחילת עונם ביוה"כ כי למה ימתינו עד התחלת מלאכת המשכן לשמח על הסליחה אשר עליה הודיע אותם מכבר. על כן עלינו להעמיק עוד להבין סוד עניי הכבוד וטעם זמן שמחתנו.

קדים לזה את דברי רבינו יונה בשערי תשובה (שער א' ס"י מ"ב) וז"ל שם: ועוד יתפלל בעל התשובה על השם למחות כעב פשעיו וכענן חטאתיו ושיחפץ וירצהו ויעתר לו כאשר אם לא חטא... כי יתכן להיות העון נסלח ונפרה מן זרים ומכל גזרה ואין לשם חפץ בו ומנחה לא ירצה מידו ותאות הצדיקים ההצלחות להפק רצון מהשם ושיחפץ בהם, עכ"ל ע"ש באריכות. ותמצית דיו הוא כי אף אם נסלח עון החוטא עדיין אין הכרת שיהיה לו סיד ברוחניות וזמנו לו מצות ושיהא יכול לקיימם כראוי אשר אלמלא הקבי"ה עוזרו לא יכול ועל זה צריך הרבה תפילה וכנראה שלא נגמרה כפרתו עד שמראה תשוקתו ביבותו למצות ה' ע"י שאינו זו מלהתפלל גם אחרי התשובה — גם אחרי זעון נסלח לו ונפדה מן היסטורים ומכל גזרה — שיראה לו השי"ת הארת פניו ויראו להוציא אל הפועל רצונו הטוב לעשות מצותיו ולעבדו בלבב שלם אשר ו תאות הצדיקים מן ההצלחות להפק רצון מהשם ושיחפץ בהם. ומתוך דברי אנו יונה אלו יוצא כי אף אם היו מודיעים לבעל תשובה ע"י בת קול שנסלח לו ושהוא נפדה מן היסטורים ומכל גזרה עדיין לא היתה שמחתו שלמה עד ודיעוהו עוד כי הוא מפיק רצון מה' וכי הקבי"ה חפץ שוב בעבודתו, והכן זאת.

8

זבזה יורח לנו אור חדש בחבנת מהות זמן שמחתנו וסדר המאורעות המובאים בביאור הגר"א הנ"ל. כי הגה ודאי כששמעו ישראל ממש רבינו שנסלח להם עון העגל ביהכ"כ שמחו על סליחת עונם אבל עדיין לא היתה שמחתם שלמה כי תאות הצדיקים מן ההצלחות להפק רצון מה' ושיחפץ בהם ובמה יודע איפה כי ימצאו חן בעיניו יתברך. גם רצה השי"ת לגמור להם הכפרה בתכלית השלמות ע"י המצאת הזדמנות להראות עד כמה גדלה תשוקתם וחביבותם למצות, על כן בתן אותם במצות מלאכת המשכן ומיד למחרת יוהכ"פ ויקהל משה וצוה על מלאכת המשכן והיה זה בייא בתשרי וכתוב שם בויקהל, ויבאו כל עדת בני ישראל מלפני משה ויבאו כל איש אשר נשאו לבו וכו' בזריזות עצומה, והעם הביאו עוד נדבה בבקר בבקר ב' ימים הרני י"ג תשרי, עד כי היו מרבים העם להביא מדי העבודה למלאכה מרוב תשוקתם וחביבותם למצות ה' ויעבירו קול במחנה שלא יביאו עוד, ובי"ד בתשרי נטלו כל חכם לב ממש את זהב במנין ומשקל ובטי"ו התחילו לעשות, ואז חזרו ענני הכבוד.

9

הרי ברור מזה כי לא היו העוננים סימן לסליחת עונם גרידא כי לוק לא היו צריכים ראי אחרי ששמעו ממש רבינו מפורש מפי הגבורה כי אמר ה' סליחתי, אלא חזרת העוננים היה לאות לכל עדת ישראל על שהגיעו להפק רצון מה' ושהוא חפץ בס, והשמחה ששמרו אז היתה שמחה שלמה על שהומין להם השי"ת מצוה זו אשר זאת היתה כל תאותם שעי"י הסליחה יזכו שיקבל ה' עבודתם. וזהו זמן שמחתנו דהיינו בפעם הראשונה אחרי חטא ועון התשובה וכפרה זכו להגיע שוב לתכלית השלמות להיות מזומנים למצות בעני ה'.

10

ועל פי דרכנו הנ"ל בביאור אבינו מלכנו כתבנו בספר זכויות שכל הנצחיות של תלוי בזה שנהיה כתובים בספר להרבה הזדמנויות של זכויות יוצן כי לזאת התאו ישראל בעת ההיא, וכשחזרו העוננים מיד אחרי נדבת המשכן והתחילו המלאכה היה בזה כמו כרוז מן השמים שכן הצליחו ליכתב בספר זכויות — ועי זה שמחו!

11

לפי"ז שפיר קרינן לחג הסוכות זמן שמחתנו כי אותו זמן שמחה שהיה לישראל כשחזרו להם ענני הכבוד הוא הוא החוזר אלינו בכל שנה ושנה, שאחרי ימים הנוראים אשר בהם אנו מפחדים שלא נאבד חיו הזכות לעשות מצות ומבקשים מאת השי"ת אבינו מלכנו כתבנו בספר זכויות ואחרי יום סליחה ומחילה של יוהכ"פ נתת לנו השי"ת הזדמנות להכין עצמנו לכמה מצות המקרבות אותנו אליו כמו סוכה וארבע מינים, ואם נחשב אותם להדר בהם כפי יכלתנו אז נזכה לקיים כראוי, וכשזוכים לכל זה שוב אנו שמחים באותה שמחה ששמחו ישראל במדבר וכמו אז כן עתה ממש מרגישים אנחנו בזה כי מה שזכינו לקיים מצות חביבות אלו הוא סימן מן השמים כי לא רק נסלח עוננו אלא זכינו להפק רצון מהשם ושנתקבלה תפילתנו להיות וכתבים בספר זכויות לשנה זו — וזהו זמן שמחתנו.

12

בענין מצות סוכה עי' סוף המשנה (סוכה כ"ח ע"ב) משל על ירידת גשמים כחג למה הדבר דומה לעבד שבא למזוג כוס לרבו ושפך לו קיתון על פניו, ופרש"י כלומר גשמים היוורדים. כחג סימן קללה הם ע"ש. ובאמת צריך להבין למה יש בזה סימן קללה יותר ממצות אחרות אשר הרבה פעמים קורה שאדם מישראל רוצה לעשות מצוה ולא אסתיעא מילתא מן שמיא ע"י טרדות ומניעות שונות ולמה דוקא מניעת מצוה זו נמשלת לעבד וכו'. אבל לפי דברינו הנ"ל מברור היטב כי דוקא מצות סוכה הבאה אחרי יוהכ"פ אשר ישראל יושבים ומצפים לסימן מן השמים כי חפץ בס ה' ורוצה במצותם אם חיו ירדו גשמים לעבד ישיבתם בסוכה הרי אין האכזבה בזה על חסרון מצוה אחת לבד אלא שע"י זה הראו להם מן השמים כי לא מצאו עדיין חן בתשובתם עד שהגיעו בה אל הבחינה של יעתר אל אלוך וירצהו המובאת ברבינו יונה הנ"ל, והן הן דברי המשל לעבד הבא למזוג כוס לרבו ושפך לו קיתון על פניו ר"ל כי הוא סימן כי לא נתקבלה עבודת ישראל ביהכ"כ לרצון לפני ה' ואין לך סימן קללה יותר מזה אשר כנראה לא זכו בשלימות להיות כתובים בספר זכויות.

13

אמת אמת, **אמת** אמת, **אמת** אמת
 וכתב בספר חרדים: ש"לפי רוב השמחה יגדל שכרו, **עידו** שיעקר
 שר המצוה על השמחה, **אין** הנכונה עון פרט נוסף למצוה — מבחינת הסכר
 עליה, אלא מימד העומק של קיומה ב"ל מות הנפש, **המצות** המקובלת
 על הנפש המודעה ענה הכוונת את השלמה במצוה באה ליד ביטוי
 כש מנה, ולא בעצב כשהרגו נעשה עקב לחץ חיצוני או מעשה כלשהו
 בדרך הביצוע.

On Succos man is instructed "Leave your permanent home and take shelter in your temporary dwelling." Living in a *succah* is an instruction in the transitory nature of all of life's mundane experiences — a negation of the material (*bitul hayesh*). For when the Jew in the *succah* ponders life in this thrown-together hut, he realizes that nothing is of permanence in this world. The joys and comforts of the home are inaccessible. And even the modest creature comforts of the *succah* are only of short duration ... And such is life itself: Striving for material possessions, for fulfillment of passions, desires, and petty pleasures becomes revealed as a hollow pursuit. Designs to secure a place for oneself and for future generations are mere fantasy; after all, whatever gains are realized are of little duration and of no intrinsic value. Position? — power? — possessions? — they all are of no substance. If man is to strive for anything of worth, it must be for spiritual attainment, because only in the realm of the spirit do gains have any permanence. Only a spiritual existence can give a man authentic pleasure and lasting satisfaction ... This is the lesson of the *succah*.

23 The essential ingredient in the pursuit of peace and its attainment is *bitul hayesh* — a negation of the material aspects of life. For, in the final analysis, what prompts rivalry and arguments, envy and wars, among people? Only the illusion that material possessions have value. That my car, my home, my artifacts, my prestige bring me joy ... That increased happiness lies in winning away from others their precious attainments, which seem to give them special status. Materialism in its more extreme forms, then, would find in the gains of others a nagging source of discontent; at times, someone else's very existence can bring despair to the self-centered materialist ... Thus do arguments and wars break out.

24 By contrast, he who puts his sights on spiritual growth, ignoring the material attractions of life, can only find delight in the similar growth of others. In the realms of the spirit, there is no need for exclusivity, no place for rivalry, no pressure implicit in the gains of another. On the contrary, one person's gains can serve to elevate his entire community, bringing joy and spiritual riches to all who share his environment. Peace — the attribute for which Aaron is praised — is an outgrowth of spirituality, and at its peak it results in "eye-to-eye" contact with G-d (so to speak).

25 The *succah* — the temporary dwelling — offers a primary means for achieving *bitul hayesh*. Once one has fully absorbed the *succah's* message of negation of the material, he can come to perceive with an unrivaled clarity that the world is G-d's — His demands assume new dimensions of meaning, and throb with ever greater immediacy. The *succah*, then, can rightfully be described as *tzilusa demehimenusa* — the protective shade of faith. Beneath its sheltering roof, the blinding attractions of falsehood disappear ... In its shelter the Jew becomes liberated

from the shackles of conventional thought and dares aspire for more, reaching for greater spiritual growth. He becomes the "free man, committed to Torah" (*Avos 6:3*), governed by an inner peace, spreading light through all his actions.

29 R. Jessor

David's master, the prophet Samuel, taught the Jewish nation the true meaning of submission. In an effort to inspire a spiritual renewal, Samuel gathered together all the people in Mizpah, and at his command:

They drew up water and poured it out before G-d (1 Samuel 7:6).

They poured their hearts out like water in order to repent before G-d (Targum).

They humbly submitted themselves to G-d and proclaimed: "We stand in Your presence like uncontained water — spilled out!" (Rashi).

ציוותה עלינו התורה לצאת מדירת קבע לדירת ארעי, לדירה שנבנית מפסולת גורן ויקב, וכפי שדרשו חז"ל (סוכה יב.) על הפסוק "באספן מגרן ומיקבר" (דברים טז, יג) - בפסולת גורן ויקב הפסוק מדבר, כדי לקבוע בנפשנו שלא הגורן והיקב שאנו סומכים ונשענים עליהם הם יתנו לנו את המחסה, רק הפסולת, שאין אנו מיתסים לה כל חשיבות, ורק היא תתן לנו את המחסה כשנחסה בצילה בציווי של הקב"ה, והאמין בו כי הוא הנותן לנו כוח לעשות חיל, כמו שאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קכז, ב) "שיר המעלות לשלמה אם ה' לא יבנה בית - שוא עמלו בוניו בו, אם ה' לא ישמור עיר - שוא שקד שומר, שוא לכם משכימי קום מאחרי שבת אורלי לחם העצבים, כן יתן לידידו שוא". ומפרש האבן עזרא זה לשונו: "כן יתן ה' הגזר למעלה לאוהבו שינה על דרך מתוקה שנת העובד, והנה הטעם כי הכל נגזר מהשמים ולכל יתן ה' כאשר גזר, לא כמחשבת אדם מרוצתו ורגיעתו ותחבולותיו". - והיינו שהקב"ה יתן לידידו, בלא טורח אפילו כשישן את שנתו.

וזו היא הגלוח של הסוכה, היציאה מבית לחסות בצל אדמה ומוגנת (= בצל האמונה), להכיר כי כל מה שזוכינו לאסוף, וכל מה שזוכינו להימסר ביה"כ - הכל מתנת שמים.

ומה שכתוב בפסיקתא שהבאנו לעיל, ששיבת סוכה היא במקום גלות, יתכן לפרש שאם אנו במצב זה, ששורש חטאנו הוא חסרון הכניעה, אנו מתקנים את זה על-ידי הישיבה בסוכה המגבירה בנו את הכניעה וההתכטלות לפניו ית', על-ידי ההרגשה שאנו חוסים בצל האמונה, בצל פסולת גורן ויקב, ולא כעל כחצו ועוצם ידנו. והרגשה זו בכוחה לתקן את שורש החטא כדוגמת גלות.

סוכה י"א ע"פ 27

ובהיות כי ימי תג הסוכות ימי שמחה הם, ע"כ תיקנו חכמינו ז"ל לקרוא בשבת חזוה"מ ספר קהלת, כדי לעורר בנו את שמחת התג. (ע"י שריע אריה סי' תצ ט"ז וכו' וכו' שם סק"ת הר"ד במ"ב ע"פ). (במה יעורר ספר קהלת את דבר השמחה? - הנה שמעתי מהגה"צ רבי יצחק בלזר זצ"ל שאמר דיש לנו ליתן חזרה לקהלת, שאב ולימד שכל עניני העוה"ז הכל המה. ותיקנו לקרוא בו בחג הסוכות, בשעה שאנו יוצאים מן הימים הנוראים ובהיותנו עומדים תחת רשם ההסכמה לעזוב את כל עניני העולם החזומי, אף גם אילו היה בהם ממש ולא היה כולו הכל הכלים. גם או היחה הקבלה הנו נכבדת בעינינו על אף הצער הגדול אשר היה לנו בקיימה בפועל, לעזוב עולם יקר שכזה. וצתה, שאנו יוצאים מיום הכיפורים וקוראים ספר קהלת ובו נודע לנו כי הכל הבל, הרי השמחה גדולה למאד, כי הקל עלינו לעזוב אחרינו את ההבל ולהחמסר כליל לעבודת ד' יתברך.

28 נתיב א"מ

הענין דהנה מרת השמחה אי אפשר ליהורי להשיגה אלא כאשר מתנער כליל מכל הנאות ועניני העוה"ז. כאשר האדם שקוע בהם, לעולם אינו בא על סיפוקו, כמאחז"ל (קה"ר א. לז) אין אדם יוצא מזה העולם וחצי תאוותו בידו, ואינו שבע לעולם. כחי משביעו רעב (סוכה נב:), רק כשמתנער מכל עניני העוה"ז או מגיע למדת השמחה האמיתית. וע"ד המשל המובא מבעלי המוסר, למלך אחד שהיה חולה מאוד והרופאים אמרו שרפואתו היחידה היא שילביש כתונת של אדם ששרי כשמתה ללא כל דאגות, וכאשר הלכו לחפש ולבקש לא מצאו שום אדם נטול דאגות, וכאשר לאתר מאמצים מרובים נמצא טר"ס אדם שמו וטוב לב שאין לו כל דאגות אמר להם שאין לו בכלל כתונת, ואלמלי היה לי כתונת הרי כבר היו לי דאגות סביבה, רק מתחת שאין לי מאומה הרני שררי תמיד בשמחה ואני מחוסר כל דאגה. והוא כאמור שא"א להשיג את השמחה כל עוד שיש לאדם רצונות העוה"ז.

Water is the epitome of liquidity, for liquid is best described as "a substance with no form of its own, but which conforms to the shape of its container." Nothing fits this description quite like water.

Submission. Melt down your masterpiece. Dissolve your personal design. Pour out your heart in an amorphous, shapeless mass and plead with the Almighty: "Please, You give my existence a shape and a purpose! My identity is lost in Your presence ... then my true self may be found. I drown myself in Your being ... then my essence can emerge."

Pour out your heart like water in the presence of the L-rd (Eichah 2:19)

33

Never underestimate the power of the tiny teardrop — it is one of the mightiest forces in the universe. What could be stronger than man's stubborn arrogance? — yet a tear can shatter human pride. In a moment of truth, man realizes the futility of his own designs, and the self-image of his own creation crumbles. He "breaks down" in tears and surrenders himself to a Higher Will. Rabbi Samson Raphael Hirsch calls tears "the sweat of the soul" — the product of a distressed spirit in the throes of upheaval.

Rabbeinu Yonah writes in the classic Shaarei Avodah (Section II): He who prays with tears is assured that his prayers will be heard. For, although all the heavenly gates are locked, the gate of tears is not sealed (Bava Metzia 59a).

*How is the heart poured out like water? Through tears. Thus, one might well see in the waters poured onto the Temple altar at the Simchas Bais HaSho'eivah a symbolic outpouring of human tears.

34 Following the lead of their forefather, the seed of Jacob melt their hearts with tears on Yom Kippur. And on Succos, these tears were gathered in golden buckets and poured in His presence. Each and every Jew found himself enveloped by a power which embraced him, and reinforced every fatigued fibre of his being with unflagging strength.

35 In analyzing the word simchah—שמחה, joy—one might find at its root machah—to erase (שחקוהו, for he erased). If one truly wishes to rejoice, he must forget about himself.

36

As long as a person concerns himself with the figure he cuts as he dances, and thinks about the image he projects as he sings — he is worrying, not rejoicing. Erase your self. Only then will you relax — relieved of that terrible burden of self-concern that you drag around with yourself. Unshackled, released, your feet will dance lightly, your voice will soar free.

Rambam (Hilchos Lulav 8:14, 15) teaches that celebration is a fine art that demands no less talent and genius than other creative pursuits. Therefore, the unlearned people could not actively participate in Simchas Bais HaSho'eivah — they could only observe and marvel. The foremost scholars and saints — the Heads of the Sanhedrin and the Roshei Yeshivah — only they were permitted to perform — and how they performed!

37

הרגשת הכניעה לפני הקב"ה וההכרה שהכל ממנו ית' — היא המקור היחיד לשמחה אמיתית. כי כל זמן שהאדם בושח בכוחו מתקיים בו (קהלת ה, יד): "והשבע לעשיר איננו מניח לו לישון". מרבה נכסים — מרבה דאגה (אבות פ"ב מ"ח). אך כשהאדם מרגיש כי הוא נמצא בידי הקב"ה, היודע ומכיר אופני תועלתו וטובותיו, זה מקנה לו את הבטחון, השמחה ושלוות הנפש.

32 וכן מציינו אצל דוד המלך ע"ה (תהילים קלא): "שיר המעלות לדוד ה' לא גבה לבי (גאווה פנימית), ולא רמו עיני (גאווה חיצונית) וכו', אם לא שירת דודממתי נפשי, כגמול עלי אמו כגמול עלי נפשי". דוד המלך ע"ה מתאר את הרגשתו שהיתה בשוויון ודממה — במנוחת הנפש, כמו תינוק אצל אמו, שמצד אחד אינו סומך כלל וכלל על עצמו, אך מצד שני רגוע ושליט ובוטח באמו שתעשה הטוב ביותר בעבורו, וממשיך דוד ואומר "יחל ישראל אל ה' מעתה ועד עולם" כלומר ממני ראו וכן עשו גם אתם וקחו אל ה'.

37 Rabban Shimon ben Gamliel, the Prince of Israel, would juggle eight flaming torches simultaneously — and one torch never touched another. Then he would balance his body on his thumbs and lower his head and kiss the floor ... Levi juggled eight knives ... Shmuel juggled eight full cups of wine ... Abaye juggled eight eggs (Succa 53a).
Dancing, leaping, tumbling, twirling — normal decorum was forsaken, traditional dignity was cast to the winds. The sages put aside their status and positions and titles — the external trappings of society — and plunged themselves into sacred revelry.

Rambam explains:

The celebration of a mitzvah and the joy one expressed as a result of his love of G-d — such celebration is an extraordinary form of divine service! Whoever holds himself aloof from this festivity deserves to suffer punishment ... And, he who does participate but becomes filled with pride and seeks to attract attention and admiration — this man is indeed both a sinner and a fool. Concerning this, Solomon warned, "Do not make a spectacle of yourself in the presence of the King" (Mishlei 25:6).

But whoever belittles himself on this occasion and takes himself lightly, it is he who is a truly great and dignified personage and it is he who demonstrates that he serves G-d out of a sense of deep adoration.

(1) *Rosh Hashanah* is a very abstract Holiday. The philosophy and concepts

which form the underpinning of the Holiday are very exalted and quite complex. The mitzot of *Rosh Hashanah* set forth the basic tenets of אמונה. Though the Orthodox American Jew is very observant and meticulous in his external observance, he lacks אמונה; he does not fully understand what אמונה is. He regards אמונה merely as faith. So if, G-d forbid, one of his family members takes ill, he will run to the Synagogue and recite a שברך. That is how his אמונה expresses itself. However, אמונה is much more than that. אמונה is the belief and understanding of the uniqueness of our Jewish destiny, of our historical experience, and of our hopes and visions as far as the future is concerned. The Brachos of וסופרות וזכרונות, זכרונות, וסופרות not only express the essence of the Holiday, but that of Jewish destiny and Jewish philosophy. That is why *Rosh Hashanah*, in which this אמונה is expressed, is the most exalted Holiday in the Jewish calendar. *Yom Kippur* is more understandable. *Yom Kippur* deals with the concepts of sin and forgiveness. One commits crimes, and then regrets, repents and exhorts G-d to forgive and grant him expiation. *Rosh Hashanah*, on the other hand, expresses the philosophy of our אמונה and is, therefore, much more difficult to comprehend.

39 (2) The motto of *Rosh Hashanah* is מלכות. What does מלכות or מלכות mean? מלכות has three meanings. First, מלכות means *G-d is the King of the*

world. G-d is the Creator of the world. He was alone before the world was created. He is the only one who determines life. His existence is singular and unique. G-d is existence par excellence. If something does exist, if creatures do exist, if handiwork exists, if the world exists, if the universe exists, from our globe up to the outer reaches of the cosmos, it is because all participate in the existence of G-d, because G-d, כבודו, shares His existence with them. But there is actually one existence, one reality, namely, G-d's reality. That is why when Moshe inquired as to G-d's name, G-d answered: אלהי

אמר אלהי. "You ask Me what My name is. My name is existence, reality, par excellence." To exist means to participate in G-d, to share in G-d, to be close to Him, to associate and befriend Him and to experience the link between man and G-d.

40 This is the sound of the shofar. It is a primitive instrument, barely capable of modulating its tones or shifting notes. Can anyone play a symphony or even a song on a shofar? No, but its piercing sound symbolizes the inarticulate cry of the indelibly stained soul that longs to be cleansed but does not know how. It is a cry that only God's ear can comprehend and translate into the plea רצוננו לרצונך, לעשות רצונך, it is our desire to perform Your desire — but we do not know how. The constant poundings of the Evil Inclination, of society, culture, habit, surroundings have numbed us to Your touch, have deafened us to Your message. As Rambam puts it, perhaps we do not know the intellectual reason for the commandment of shofar, but it has a symbolism that we can comprehend. It is like a bugle blowing a reveille for a slumbering soul, saying, 'Wake up, you sleepers, from your sleep, and you slumberers, rouse yourselves from your slumber and return to God.'

ונראה לבאר כי הנה הגאונים ז"ל בירדם לתוך נפשו של האדם בתנו מצאו שי איא לו לאדם שבימי הדין בשעה שנגמר דינו של כל א' לחיים או המך חי'ו. שישבח כל זה ותראה נפשו מלאה רק בדרישות ובקשות לתקן העולם לכן מצאו כי דרוש לתת מקום גם לרגש זה של בקשת חיים, אולם לא שתצא יישה ובקשה לה' אודות חיים פשוטים בלי נפשיות. בלי תכלית נעלה ונשגבה. לא דרוש להעלות דרישה נפשית זו עם התבוננות יותר עליונה. שעיין תתעלה ב בקשתו לחיים למדרגה נעלה ונשאה; ולכן בעתות קדושות אלו שעליהן אמר 'דרשו ה' בהמצאי'. אלו עשרת ימים שבין ר"ה ליו"ט כ"י — שאו נמצא אדם במצב יותר נעלה וקדוש עלול שהבקשה לחיים תתקשר עם רגש יותר ליון. עם הכרת קדושת ה', ותתעלה בקשתו לחיים כזה שתהא רק חלק מהכרתו קדושת שמו ית' — ולכן תקנו שבעת סדור שכתו של הקב"ה הוורר מסד' בות. ומבאר גואל לבני בניהם. בשעה שמתבוננו וסרס ב בקדושת שמו ית' ומכיר זו מלכותו, כשיבא העולם לתקן העתיד, יבקש בקשת זכרנו לחיים. כי הלא תכלית זו דרוש שימצאו אנשים שלומי אמוני ישראל. שעל ידם יבא העולם תקונו — ולכן בשעה שמדבר אודות גדלות הבורא ית' ואודות תקו העולם מלכות שדי מבקש הוא זכרנו לחיים. בכדי שעיין תצא תכלית קדוש ה' פועל, כי הלא למענך אלקים חיים. ונמצא כי בקשתו יוצאת בהתקשרות עם ואיפה קדושה של גאולת ישראל ותקו העולם.

40 "זתקנו להוסיף בברכת מן, זכרנו לחיים... וכתוב זכירה באברהם דכתיב זהילים קה, (מב) "כי זכר את דמך קדשו את אברהם עבדך לפיכך תקנו זכירה — רגו לחיים — במגן" (סור אורח חיים הל' ר"ה סי' תקפב). הביאור הפשוט הוא כיון שבאברהם נאמרה המלה "זכר", לכן בברכת אבות אנו מזכירים "זכר מסדי בות" ואומרים אד"כ "זכרנו לחיים".
ונבאר עוד, השורש הראשון של "זכרון" לטובה של עם ישראל נאמר לאברהם כינו, כאשר כרת ה' עמו ברית בין הבתרים, הבטיחו על קיום עם ישראל התמידית כתוב (ויקרא כו, מב — מד) "ואף את בריתי אברהם אזכר... ואף גם זאת — אפילו ני עושה עמהם זאת הפורעניות (רש"י) — בהיותם בארץ ארביהם לא מאסתים ולא עלתים לבלותם להפך בריתי אתם" היינו "שבכל אחד מ ישראל יש נקודה פנימית קה... שהיא ההבטחה שקנה אברהם אבינו ע"ה בברית בין הבתרים, שלא תכלה קודת הקדושה לגמרי מלכות בני ישראל בכל הגליות. — הירידות הרחוקות גרועות ביותר — היינו שלא ינתם הקב"ה לבוא ח"ץ לידי כליק רוחני — נוצאותיו: כליק גשמי — לעולם" (מכתב מאליהו, א, 233).
אחרי שאנו מזכירים "זכר מסדי אבות" היינו ירושת האבות — ובמיוחד כרהם, ראשון האבות — ומעלתיהם הנמצאות בנו מכותם, וזכות זו שהיא זכותם זכרים אנו לטובה לפני השי"ת, סומכים לכאן את בקשתנו "זכרנו לחיים" שברית אבות וזכותם העמוד לנו להיזכר לחיים.

Rosh Hashana - Artzwell - pg 37
42 Where does a Jew really belong in his heart of hearts? This is symbolized beautifully in a mishnah that discusses the laws of ritual purity and contamination, which are not the same for fish and land animals. The mishnah (Keilim 17:13) discusses the case of an amphibian called קלב הים walrus [lit. sea dog]. Since it inhabits both sea and land, does it have the laws of a fish or of an animal? The mishnah rules that since in time of great danger it flees from the water and takes refuge on land, it is a land animal. Similarly, even an estranged Jew remains Jewish, so long as he returns 'home' when threatened. The shofar is his homing signal, the cry from the Jewish heart that says, 'I belong here,' and the echoing cry from God's heart that says, 'Yes, the door is open.' That is why there was an intense shofar sound when the Torah was given and that is why the shofar will sound again to herald the final redemption. It is the instrument that says that when no words are possible, no words are needed.

43 תורה - El Jand Schreier

The שולחן ערוך explains that the Mitzvah of Shofar is to blow a קול פשוט, a single note. Every Jew has a נשמה נקימה, a certain essence in which his נשמה נקימה resides and which can never be corrupted. If the נשמה נקימה would be corrupted, Teshuvah could never be effected. A sinner could not be converted into a saint if his inner essence did not remain pure. Teshuvah is obtainable only because the core of the sinner's persona, his נשמה נקימה, remains pure and uncorrupted. Teshuvah then operates to extend that purity to the balance of the sinner's personality."

44 (87) רב דובנר דער מיטלער רב זצ"ל quotes the Passuk:
... אמ יתה נדחך בקצה השמים משם יקבדך ה' אלוקיך.
G-d will re-gather all of His diverse flock from all corners for the globe.

He notes that the Passuk is written in the singular (i.e. נדחך) and not in the plural (i.e. נדחכים). This is puzzling since the Torah is seemingly addressing all of the many lost Jews. Why, then, did it employ the singular term?

רב דובנר explains that the Torah was not referring to the physical exile of the Jewish People, but to the spiritual exile of each individual. Spiritual exile occurs when a person is imprisoned within himself, when his נשמה נקימה is held captive by the other portions of the body. One who is afraid to identify with his נשמה נקימה can not do Teshuvah; he will never repent. He will remain captive to himself. Being held captive by oneself is worse than being enslaved by others. When a person refuses to comply with the will of G-d, he enslaves his נשמה נקימה in the most pernicious form of self-enslavement.

45 People too often wish to be somebody other than themselves. They often want to become the person whom others regard in high esteem instead of identifying with their own unique personality and with their נשמה נקימה. This is such a foolish desire; it is immaterial what others think of one. The key is to recognize one's true personality that lies within the נשמה נקימה, the inner recesses of one's soul.

48 The נשמה נקימה is classified by the Gemara as מאכלי יליל, wailing, or נחיש, groaning. These sounds are not limited to human beings. Even animals emit sounds when they sense danger. The Torah demands that man disregard all of the external levels of his personality. Man must remove his false pretenses. He must strip away all of his different personalities and approach G-d from the נשמה נקימה, with a קול פשוט, a simple voice, devoid of any pretense, stripped of falsities, philosophies and intellectualizations, and conveying his true innermost feelings.

49 This can be accomplished only by employing the sound of aramais, since animals can not lie. This true קול פשוט is produced in מאכלי קראתוך. It is the voice of the נשמה נקימה. It is not a שיר. It is not a beautiful composition. It is not an articulate prayer. It is merely the emission of a simple primitive sound, a קול פשוט, a sound which is true, faithful and not pretentious.

46 In the inner-recesses of one's soul, one recognizes his true personality. אמ יתה נדחך בקצה השמים משם יקבדך ה' אלוקיך, exhorts the sinner to remember that his נשמה נקימה is hidden, and that his job is to ensure that the נשמה נקימה emerge. In order to repent and obtain Teshuvah, one must re-identify himself with that inner core of his personality. Similarly, to רב דובנר זצ"ל, the phrase, אמ יתה נדחך, does not refer to the numerous souls of diverse individuals. Rather, it refers to the inner soul, the נשמה נקימה, of each individual Jew. Each Jew is exhorted to identify with his נשמה נקימה and establish his true identity, his real personality. This נשמה נקימה knows the truth about the person, devoid of pretenses or false impressions.

47 Each person wears many hats. Each person's personality has many layers. Each person engages in business. He engages in commerce. He has social interactions etc. However, he must strip these all away and approach G-d with his true personality, his נשמה נקימה.

50 (91) Thus, in an ענין, it is insufficient for one to pray to G-d with speed. Speech itself is the product of the נשמה נקימה. It is masked. It reflects only the external levels of one's personality and not one's true personality. It is devoid of truth. Man's vocabulary is woefully insufficient to express his true longing for G-d. The פסוק says: כי רצוהו רבו "G-d's praises can never be fully expressed. Man can never completely articulate his yearning for Teshuvah. Often, the more a person speaks, the more he obscures his true feelings. The נשמה נקימה can only express itself with the uncorrupted pure sound of a קול פשוט. The purest קול פשוט is that of קול פשוט, a simple sound.

51 In conclusion, the נשמה נקימה merges the most exalted prayers produced by the נשמה נקימה with the pure prayers produced by the נשמה נקימה. Rosh Hashanah is therefore, called יום הדין, which denotes man who finally realizes who he is and who discards his true inner personality.

52 Artscall-Machon

Thus, on the evening of Rosh Hashanah we greet each other by expressing the wish that the Heavenly Tribunal find us unquestionably righteous and immediately inscribe us for a 'good ear' in This World, and for 'a good life' in the World to Come.